

Tiesa Apie Pragarą

TIESA APIE PRAGARA

BIBLIJOS PRAGARAS

arba

ŠVENTOJO RAŠTO TIESA APIE PRAGARĄ

Kas yra žmogus?

Koks jo pomirtinis likimas?

Kas yra siela? — ar ji mirtina ar
nemirtina?

Ką Šventasis Raštas sako apie pragarą?

Kur yra mirusieji? — gerieji ir piktieji?

Turtingas žmogus ir elgeta Lozorius.

Pragaras ir mirtis bus sunaikinta.

Per ilgus amžius buvo tikima ir skelbiama, kad Dievas, Visagalis Sutvertojas, dar pirm žmogaus sutvėrimo, sugalvojo ir sutvėrė ugnies ir baisenybių gilybes, kurias jis praminė pragaru arba amžinomis kančiomis, į kurias Jis pasmerks bilijonus žmonių, kuriuos Jis sutvėrė į savo paveikslą ir panašumą. Buvo pasakojama, kad sutverdamas žmogų Jis įkvėpė į jį nemirštančią ir niekad nesunaikinamą sielą, kuri, nusidėjus, mirties valandoje, bus belaukiančių nesudeginamų velnių pagauta ir nunešta į pragarą amžinam ir nepaliautinam kankinimui, iš kurio nebūsią jokio išsigelbėjimo.

Taip buvo pasakojama ir manoma apie tą Dievą, kuris Biblijoje vadinamas meilės ir pasigailėjimo Dievu. Vienas iš Jo liudytojų

sako: "Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, pasilieka Dievuje, ir Dievas jame." [1 Jono 4:16] Kalbėdamas apie Dievą, dangaus ir žemės Tvėrėją ir primindamas mums Jo meilę, mūsų Viešpats pasakė: "Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, kad davė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nežūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą." [Jono Ev. 3:16] Šitie mūsų Viešpaties Jezaus žodžiai aiškiai pasako, kad amžinasis gyvenimas žadamas tik tikintiesiems, netikintiems gi siūloma nuodėmės alga mirtis. Žr. Rom. 6:23; Jono 3:36.

Tyrinėjant šią svarbią žmogaus amžinumą liečiančią, temą, pirmiausia reikia sužinoti ką nors apie žmogaus atsiradimą jo kūno sudėjimą, puolimą ir patekimą į dabartinį nuodėmės stovį. Tikriausia vieta suradimui patikėtinų žinių apie žmogaus istoriją ir apie jo ateitį, yra paties Dievo, žmogaus Sutvėrtojaus ir Užlaikytojo, Žodis, kuris vadinamas Biblija arba Šventuoju Raštu. Kalbėdamas apie parašytąjį Dievo Žodį, didysis Mokytojas, Jezus, pasakė: "Pašventink juos tiesoje. Tavo Žodis tiesa." [Jono Ev. 17:17] Protaujanti žmonės turi jieškoti šitos Dievo Žodžio tiesos, kuri, pagal Jo pažadėjimą, padarys juos tikrai laisvus. — Jono Ev. 8:32.

Pradžios Knygoje, vadinamoje 1 Mozės

knyga, randame aprašymą apie pirmųjų žmonių sutvėrimą ir jų istoriją, kuri, nors trumpa, yra gana aiški. 1 Mozės 2:7 parašyta: "Ir Dievas padarė iš žemės dulkių žmogų ir įkvėpė į jo nosį **gyvybės kvapą**, ir žmogus **pasidarė** gyva siela. Čia nėra pasakyta, kad Dievas įkvėpė į žmogų nemirtiną sielą [dūšią], bet "gyvybės kvapą." Toliau Dieviškajame aprašyme aiškiai pasakyta, kad tas pats "gyvybės kvapas" buvo visuose gyvuose sutvėrimuose. 1 Mozės 5:17 mes skaitome: "Štai aš užvesiu tvano vandenį ant žemės, kad išgaiščiau kiekvieną kūną, kuriame yra **gyvybės kvapas** po dangumi" Čia kalbama apie žmones ir apie gyvulius, kurie buvo sunaikinti Noės laikuose.

Niekur Šventajame Rašte nėra Dievo ar Jo Sūnaus pasakyta, kad žmogus iš prigimties yra nemirtinas arba turi savyje nemirtiną sielą. Atsiminkime, kad pačioje pradžioje Sutvėrtojas pasakė į jį: "Tą dieną, kurią iš jo valgysi, mirte numirsi — tikrai numirsi. [1 Mozės 2:17] Taip Dievas pasakė į žmogų, kuris, gavęs "gyvybės kvapą," "**pasidarė gyva siela.**" Ir tai pilnai sutinka su šv. Povilo žodžiais: "Nes nuodėmės alga mirtis. Dievo gi dovana amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jezuje Kristuje." — Rom. 6:23.

Šventraštyje randame daug tekstų, kuriuose aiškiai pasakyta, kad nusidėjėliai, "gyvos sielos," kurios neklauso Dievo, yra mirtinos ir numiršta. 4 Mozės 9:13 parašyta: "Jei kas . . . nedarė Paschos, jo siela bus **išdildyta** [išnaikinta]." Ezekiėlio 18:4: "Siela, kuri nusidės, pati **turės numirti**." Ap. Darbai 3:23: "Ir stosis, jog kiekviena siela [dūšia], kuri neklausytų to Pranašo, bus **išnaikinta** iš žmonių." — Giedraičio Vert. Sielos nemirtinumo teorijos parėmimui turime tik "žalčio", šetono atstovo, žodžius: "Visai jodu nenumirsita." --1 Moz. 3:4.

Gerieji ir Piktieji Nueina į Biblijos Pragarą

1 Mozės 37:33-35 mes skaitome, kad patriarkas Jokūbas, įtikėjęs savo sūnų pranešimui apie Juozapą, ir manydamas kad jo sūnus buvo laukinio žvėries suėstas, sielvartaudamas pasakė: "nužengsiu pas savo sūnų raudodamas į pragarą [Ebr. **šeoli**, į mirusiųjų buveinę--senajame vertime--į kapines.]" Jobas, vienas iš šventųjų Dievo pranašų, kalba apie pragarą kaip apie vietą **miegojimo, tylumos ir atilsio**. Trečiame savo pranašystės skyriuje jis kalba kentėdamas ant jo atėjusius skausmus ir linki sau, kad niekuomet nebūtų gimęs, sakydamas: "Kodel nemiriau įsčioje? išėjęs iš įsčios nepr-

žuvau tuoju? Kam paimtas ant kelių? kam žyndytas krūtimis? Nes tuomet gulėčiau ir ilsėčiaus, miegočiau [mirties miegu] ir turėčiau atilsio.“—Jobo 3:11-13.

Toliau tas pats pranašas sako: “Kas gi man tai suteiks, kad laikytumei mane globoje pragare [**šeolyje, kapuose**], ir slėptumei mane, kolei praeis tavo narsas, ir paskirtumei man laiką, kuriame atsiminsi mane [priskėlime iš numirusių].” (Jobo 14:13) Apie mūsų Išganytoją kalbėjo Pranašas Dovidas ir jo žodžius kartojo šv. Petras, sakydamas: “Jezus Nazarėnas buvo vyras, jums Dievo paliudytas galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos, kaip jūs patys žinote, Dievas yra padaręs jūsų tarpe. Jį, kurs Dievo nustatytu nutarimu ir pražinojimu buvo įduotas, jūs prikalėte neteisiųjų rankomis ant kryžiaus ir nužudėte. Dievas jį prikėlė, pašalinęs mirties skausmus; nes nebuvo galima, kad jis jos būtų laikomas. Ir Dovidas apie jį sako: ... nes nepaliksi mano sielos pragare ir neduosi savo šventajam matyti supuvimą.” --Ap. Darb. 2:22-28.

Panašiai pasakyta 1 Samuėlio 2:6: “Viešpats numarina ir vėl atgaivina [prikeldamas žmogų iš numirusių], nuveda į [Biblijos] pragarą (į šeolį, į kapus), ir atgal atveda.” Šitie žodžiai pilnai sutinka su tuo, kas pasa-

kyta Psalmėje 90:3, "Tu gražini žmogų į dulkę ir sakai: Grįžkite žmonių vaikai." Taip pat pasakyta Daniėlio 12:2, "Daugelis tų, kurie miega žemės dulkėse, pabus, vieni amžinam gyvenimui, kiti sugėdinimui."

Buvo pasakojama ir tvirtinama, kad iš pragaro niekas niekad neišeisias, nes tai esą "amžinos kančios." Mūsų Viešpaties gi pasakyta, kad gyvojo Dievo Bažnyčia, kurios pamatas arba kertinis Akmuo yra Kristus, nebus pragaro galybės nugalėta. [Žr. Mato 16:18; 1 Kor. 3:11; Efez. 2:20, 21.] Apaštalas Petras įrodinėjo, kad Jėzus, Dievo nutarimu, buvo numarintas, mirė už mūsų nuodėmės, "paragavo mirties už kiekvieną žmogų" [Žyd. 2: 9]; bet jis nebuvo paliktas pragare, **šeolyje**, mirties stovyje. Dievo galybe Jis buvo prikeltas iš numirusiųjų, nes Jis yra Galva tos Bažnyčios, kuri nebus mirties nugalėta.

Psalmėje 31:18 parašyta: "Dievo nesibijantieji turi būti sugėdinti ir **nutildyti** pragare [šeolyje]." Teologijos mokytojai ir pamokslininkai per ilgus amžius pasakodavo savo klausytojams, kad mirusieji yra gyvi, gerieji danguje, piktieji gi pragare, liepsnose. Jei taip būtų, tai nebūtų pasakyta Dievo Žodyje, kad mirusieji miega, ilsisi, tyli, negarbina Dievo, nieko nežino ir nieko ne-

jaučia, bet "miega žemės dulkėse." Šaliamonas Mokytojas (9:5.), sako: "Nes gyvieji žino, kad jie mirs, mirusieji gi nieko nežino ir nebeturi jokio užmokesnio, nes jų atsiminimas paliktas užmiršti." Dešimtoje to paties skyriaus eilutėje pasakyta: "Ką tik tavo ranka gali padaryti, daryk savo jėgomis, nes nei darbo, nei proto, nei išminties, nei žinojimo nėra pragare [šeolyje, kapuose], į kurį tu skubiniesi." Čia gana aiškiai pasakyta, kad mirusieji yra be sąmonės ir delto negali būti kankinami.

PRAGARAS NAUJAJAME TESTAMENTE

Luko 10:15 mes skaitome: "Ir tu, Kaparnaume, iki dangui išaukštintas, tu būsi nustumtas į pragarą." Tasai miestas buvo gavęs daug Dievo malonių ir buvo aukštoje garbėje, figūros kalboje "iki dangui išaukštintas"; bet kadangi saumylingai pasielgė su Dievo malonėmis, delto buvo pažemintas "nustumtas į pragarą," išgriautas ir sunaikintas. Žodis "pragaras" čia išverstas iš graikų žodžio **hades**, kuris atitinka ebrajų žodžiui **šeol**.

Mato 10:28 randame parašyta: "Nebijokite tų kurie užmuša kūną, o sielos negali užmušti; verčiau bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną sunaikinti pragare [gr. **gehenoje**]." Čia aiškiai pasakyta, kad **gehena**, pragaras,

reiškia išdildymą, pražudymą arba galutiną sunaikinimą, o ne kankinimą; vartojimas gi žodžių "sielą" ir "kūną," reiškia kad Su-tvertojas gali visiškai ir galutinai sunaikinti savo nepataisomą ir amžinam gyvenimui ne-tinkamą sutvėrimą.

Turtingas Žmogus Pragare [Hades]

Luko 16:19-31 mes randame vieną iš daugelio mūsų Viešpaties pasakytų prilyginimų. Čia mes pakartojame visą tą aprašymą: "Buvo vienas turtingas žmogus, kurs vilkėdavo purpuru ir ploniausia drobe ir kasdien puikiai pokyliavo. Buvo taip pat vienas elgeta, vardu Lozorius, kurs gulėjo pas ano duris, pilnas vočių, ir geidė pasisotinti krentančiais nuo turtuolio stalo trupiniais, bet niekas jam neduodavo. Šunys ateidavo ir laižydavo jo votis. Atsitiko, kad elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė taip pat ir turtingasis ir buvo palaidotas pragare. Būdamas kančiose, jis pakėlė savo akis ir pamatė iš tolo Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Tuomet jis sušuko: Tėve Abraome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių savo piršto galo pamirkyti vandenyje, kad atgaivintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje. Abraomas jam atsakė: Sūnau, atsimink, kad

tu gavai gerybių savo gyvenime, o Lozorius gavo nelaimių; dabar jis turi paguodos, o tu kankinamas. Be visa to tarp mūsų ir jūsų stipriai pačaryta didelė gelmė, taip kad tie, kurie norėtų, negali iš čia nueiti pas jus, nei iš ten čia ateiti. Jis tarė: Tai meldžiu tave, tėve, siųsti į mano tėvo namus, nes aš turiu penkis brolius, --juos jis teperspėja, kad ir jie neateitų į šią kančių vietą. Abromas jam atsakė: Jie turi Mozę ir pranašus; tegul ju klauso. Anas gi sakė: Ne, tėve Abrome, bet jei kas iš mirusiųjų ateitų pas juos, jie darys atgailą. Jis tačiau jam tarė: Jei jie neklauso Mozės ir pranašų jie netikės, jei ir iš numirusių kas prisikeltų.”

Daugelis mano, kad šitas aprašymas patvirtina amžino kankinimo teoriją. Tokie turbūt nežino arba užmiršo, kas parašyta Mato 13:34: “Visa tai Jezus kalbėjo minioms prilyginimais ir be prilyginimų jis jiems nekalbėjo.” Atydus šito mūsų Viešpaties pamokslo išnagrinėjimas priveda mus prie išvados, kad tai buvo vienas iš Jo pasakytų prilyginimų. Jei manytumėm kad tai buvo tikras atsitikimas, tai susidurtumėm su kaikuriais nesuderinamais prieštaravimais ir nesutikimais.

Prilyginime nieko nepasakyta apie turtoolio dorumą ar nedorumą. Nesakoma, kad

jis buvo bedievis arba piktas žmogus, tik pasakyta, kad buvo turtingas. Turėjo kuo apsirėdyti ir kitų kūno užlaikymui reikalingų reikmenų. Nieko nepasakyta apie kokius nors amžino kankinimo vertus šito turtingo žmogaus nusidėjimus, tik pasakyta, kad jis mirė ir "buvo palaidotas pragare." Jei manytumėm, kad čia kalbama apie kurį nors literinį žmogų ir tikrą jo mirtį, tai šitų pareiškimų nebegalėtumėm suderinti su abelnuoju Šventojo Rašto mokslu.

Prilyginime pasakyta, kad turtingasis, būdamas pragare ir kančiose, "pakėlė savo akis, ir pamatė iš tolo Abraomą." Mes jau skaitėme Šventraštyje, kad "mirusieji nieko daugiau nebežino" ir kad Biblijos pragare arba kapuose **"nėra nei mokslo, nei proto, nei išminties."** Pranašas Dovidas dar kalba apie žmogaus pomirtinį stovį ir sako: "Jo dvasia išeina ir jis grįžta į žemę; tą dieną žūna **visos jo mintys.**" [Psal. 146:4] Būdamas tokiame visiško nežinojimo ir besąmoningame stovyje, juk žmogus negalėtų akių pakelti ir matyti, kaip pasakyta prilyginime.

Toliau prilyginime pasakyta, kad neturtingasis elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas, **ne į dangų, bet į Abraomo prieglobstį.** Nepasakyta, kad elgeta buvo geras krikščionis arba tikintis žmogus, tik buvo neturtingas

ir skausmo apimtas. Paprastai manoma, kad tėvas Abraomas jau tuokart buvo danguje ir kad angelai nunešė elgetą į dangų ir padėjo Abraomo prieglobstyje. Čia reikia atsiminti ką pasakė tas, kurs buvo atėjęs iš dangaus, mūsų Viešpats Jezus. Štai Jo žodžiai: "Niekas neužžengė į dangų, kaip tik tas, kurs nužengė iš dangaus." [Jono 3:13] Dovidas buvo šventas Dievo žmogus ir apie jį yra parašyta: "Dovidas neužžengė į dangų," "jis mirė ir buvo palaidotas; jo kapas tebėra tarp mūsų iki šiai dienai." [Ap. Darb. 2:29-34] Panašiai atsitiko ir su Abraomu. Todel "angelai" negalėjo nunešti elgetą į dangų, kuriame dar nebuvo nė vieno žmogaus.

Jei suprastumėm viską literiniai, tai klausimas, kiek gi elgetų galėtų sutilpti Abraomo prieglobstyje? Gal du ar tris, kur rastumėm vietas kitiems? Prilyginime pasakyta, kad tarp Abraomo ir turtingo žmogaus pragare, buvo didelis tarpas. Vienok, turėjo būti visai netoli kits nuo kito, nes galėjo susikalbėti ir matyti viens kitą. Turtin-gasis prašė vandens ant pamirkyto piršto. Ar manoma, kad būtų buvę galima pašlapinti liepsnose esančiojo liežuvį tokiu keistu būdu?

Prilyginmas Kalba Apie Žydų Tautą

Turtingasis žmogus vadina Abraomą savo "tėvu". Jis sako kad jo penki broliai turi Mozę ir pranašus už savo mokytojus. Yra tik viena tauta, kuri iš prigimties vadinasi "Abraomo vaikai," ir tai yra žydų tauta. Tos tautos vadas buvo Mozė, ir pas juos buvo siųsti Dievo pranašai. Kalbėdamas į anos tautos vadus, Jezus pasakė: "Nes jei jūs tikėtumėte Mozei, juk tikėtumėte ir man, nes jis rašė apie mane. Bet jei jūs netikite jo raštams, kaipgi jūs tikėsite mano žodžiams?" [Jono 5:46-47] Šitie žodžiai atitinka turtingojo pasikalbėjimui su Abraomu. "Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų klauso Jei jie neklauso Mozės ir pranašų jie netikės, jei ir iš numirusių kas prisikeltų." Žydai juk iki šiai dienai, išskiriant nedaugelį, netiki, kad Jezus buvo Dievo siųstasis Mesijas, Kristus, ir kad Jis buvo prikeltas iš numirusių.

Prilyginime pasakyta, kad turtingasis "vilkėdavo purpuru." Purpuras yra karališkumo ženklas. Jiems buvo duoti karališkumo pažadai. Per jų vadą Mozę, Dievas pasakė į juos: "Jūs man būsite kunigiška karalija ir šventoji tauta." [2 Moz. 19:6] Aiškindamas apie žydus šv. Povilas sako: "Tai ką gi žy-

das turi viršaus? ... Daug kiekvienu atžvilgiu. Visų pirma jiems buvo pavesti Dievo pažadai." [Rom. 3:1, 2] Ir vėl pranašo pasakyta, kad "Viešpaties palaiminimas daro turtingus." [Pat. 10:22] Taigi, būdama Dievo globoje ir malonėje žydų tauta buvo turtinga ir, kaip pasakyta prilyginime "kasdien puikiai pokyliavo."

Bet paskirtam laikui atėjus, įvyko permaina, kurią atvaizdino turtingojo žmogaus mirtis. Įvyko, kas Jezaus pasakyta [Luko 13:35], "Štai jūsų namai bus jums palikti tušti." Žydų tauta buvo visiškai sunaikinta ir pasidarė kitų pagoniškų tautų pavaldiniais ir belaisviais, ir turėjo daug sielvartų ir suspaudimų, ką Jezus prilygino prie "kančių" ir "liepsnos."

Įvyko taip pat permaina pagonių tarpe, kurią atvaizdino elgetos mirtis ir nunešimas į Abraomo prieglobstį. Apaštalas Povilas rašo apie suteikimą malonės pagonims, sakydamas: "Todel atsiminkite, kad jūs buvote kitą kartą pagonys kūnu, vadinami neapipjaustymu tų, kurie buvo vadinami apipjaustymu, ranka padarytu kūne, kad jūs buvote anuo metu be Kristaus, atskirti nuo Izraelio draugystės ir svetimi sandoroms, neturėjote vilties gauti, kas buvo žadėta, ir be Dievo šiame pasaulyje. O darbar Kristuje

Jezuje jūs, kitados toli buvusieji, esate priartinti, jo krauju."--Efez. 2:11-13.

Ta pati permaina,--žydų pažeminimas ir pagonių iškėlimas į Dievo malonę,--yra parodyta Jėzaus žodžiais: "Todėl aš sakau jums, kad Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duoda jos vaisius." [Mato 21:43] Panašiai kalba apaštalas Petras, sakydamas: "Bet jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytieji žmonės, kad skelbtumėte dorybes to, kurs pašaukė jus iš tamsybių į savo stebėtiną šviesą, jūs [pagonis], kurie kitados buvote ne tauta, o dabar Dievo tauta, kurie nebuvote gavę pasigailėjimo [malonės], o dabar gavote." Malone.--1 Petro 2:9, 10.

Prilyginime nėra pasakyta, kad toks žydų tautos atmetimas ir nubaudimas turėjo pasilikti per amžius. Ezekiėlio 37:12-14, parašyta: "Todel pranašauk ir sakyk jiems: Viešpats Dievas sako taip: Štai aš atidarysiu jūsų kapus ir jus, mano tauta, aš išvesiu iš jūsų karstų ir įvesiu jus į Izraelio žemę." Čia pranašas rašo apie žydų tautos padėtį, kuri prilygsta mirimui ir palaidojimui. Jų išgelbėjimas iš vergijos ir kentėjimų aprašomas kaip atidarymas kapų ir išvedimas iš jų, kurie buvo juose palaidoti. Panašiai aiškinama 11-me skyriuje Romiečiams ir 3-me

skyr. Galatiečiams. Patariame skaityti šiuos skyrius.

Sunaikinimas Mirties, Velnio, Ir Pragaro

Žydams 2:14 parašyta: "O kadangi vaikai turi bendrą kūną ir kraują, ir jis [Jezus] taip pat pasidarė jų dalyvis, kad mirtimi **sunaikintų** tą, kurs turėjo mirties valdžią, tai yra, **velnią**." Čia aiškiai pasakyta, kad velnias pagaliau bus sunaikintas. [Žr. Giedraičio vert.] Panašiai kalbama apie sunaikinimą Adomiškos mirties. 1 Korintiečiams 15: 25, 26, parašyta: "Jis [Jezus] turi karaliauti, iki nepadės visų neprietelių po savo kojomis. Paskučiausioji nepriatelė bus **sunaikinta mirtis**." Šitame tekste vartojamas tas pat graikų žodis **katargeo**, kuris buvo naudojamas kalbant apie sunaikinimą velnio Žyd. 2:14.

Apraiškimo Knygoje [20:13, 14] parašyta, kad po to, kai "mirtis ir pragaras" jau buvo atidavę savo mirusiuosius, kurie juose buvo: "Pragaras ir mirtis buvo įmesti į ugnies tvenkinį"; ne užlaikymui, bet galutinam sunaikinimui. Į ugnį nededama ką nors paslėpti arba apsaugoti nuo sugedimo, bet ji vartojama Rašte kaip galutinio ir visiško sunaikinimo simbolis. Bet pasakyta, kad pirm pragaro ir mirties sunaikinimo, "ateina valanda [laikas], kurią visi esantieji

kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir išeis," kaip gerieji, taip ir piktieji. [Jono 5:28, 29] Rašte pasakyta, kad kiekvienam bus atsilyginta pagal jo darbus; todėl prikeltųjų užmokestis bus skirtingas. Dievo pranašas Saliamonas baigia sako pamokslą, sakydamas: "Nes kiekvieną darbą Dievas statys į teismą, visa, kas paslėpta, ar tai gera ar pikta." Saliamonas Mok. 12: 14.

Žydų Sugrąžinimas Į Dievo Malonę

Apie istoriškąją žydų tautą turime labai daug interesingų pranašavimų Biblijoje. Kaikuriose pranašystėse parašyta apie jų ištrėmimą iš jiems priklausančios šalies ir išsklaidymą tarp visų tautų; kitose gi rašoma apie jų sugrąžinimą į pažadėtąją šalį Palestina. Joėlio pranašystė parodo, kad Izraelis turės būti pažemintas, priverstas gailėtis ir visa širdimi grįžti į Viešpatį. Neabejotina, kad būsimasis suspaudimas, kartais vadina mas "Jokūbo vargai," privers juos daryti tai, kas parašyta Joėlio 2:12 ir 13: —

"Taigi dabar Viešpats sako: Gręžkitės į mane visa savo širdimi, pasninku, verksmu ir raudojimu. Perplėškite savo širdis, ne savo drabužius, ir gręžkitės į Viešpatį, jūsų Dievą, nes jis maloningas ir gailestingas, kantrus ir pilnas pasigailėjimo, ir gali gailėtis leidęs šią nelaimę."

Kuomet prispaudimas ir persekiojimas bus atlikęs savo darbą ir prirengęs jū širdis grįžti atgal pas Dievą ir pripažinti Jį savo amžinuoju Valdovu ir Jo Sūnų savo Karaliumi, tuomet jau pranašas kitaip kalba į juos ir sako: —

“Todėl štai ką sako Jokūbo namams [žydams] Viešpats, kurs atpirko Abraomą: Dabar Jokūbas nebebus sugėdintas, dabar jo veidas neberaus, bet kuomet jis pamatys savo vaikus, mano rankų darbą, savo tarpe laikančius šventu mano vardą, tai jie laikys šventu Jokūbo Šventąjį ir skelbs Izraėlio Dievą. Tuomet tie, kurie klydo dvasia, įgys išmanymo ir murmėtojai išmoks įstatymo.” — Izaijo 29:22-24.

Toliau tas pat pranašas sako, kad Izraėlio tautos kentėjimų laikas jau pasibaigė, nes “ji ėmė dvigubai” bausmių, kurias ji užsitraukė ant savęs nepaklusnumu ir prasikaltimais. Pranašo žodžiai jū palinksminimui yra tokie: “Raminkite, raminkite mano tautą. Kalbėkite paguodos žodžius Jeruzalei ir šaukite jai, kad jos vargas pasibaigė, jos neteisybė atleista, nes ji ėmė dvigubai iš Viešpaties rankos už visas savo nuodėmes.” — Izaijo 40:1, 2.

Dar kitas Dievo pranašas Zakarijas panašiai sako, kad netolimoje ateityje žydai gai-

lēsis ir pažins tikrąjį Mesiją, Kristų, kurs bus karalių Karalius ir viešpačių Viešpats. Apie tai mes skaitome Zakarijo 12:9, 10: — “Aną dieną atsitiks, kad aš imsiu naikinti visas tautas, kurios ateina prieš Jeruzalę. Aš išliesiu ant Dovidų namų ir ant Jeruzalės gyventojų malonės ir maldų dvasią: jie žiūrės į tą, kurį jie pervėrė, raudote raudos jo kaip vienturčio ir dejuos jo, kaip paprastai dejuojama mirus pirmgimiui.” Nėra abejonės kad čia pranašas kalbėjo apie Kristaus nužudymą, nes jo liudytojas Jonas šitaip kalba: “Vėl kitur Raštas sako: **Žiūrės į tą, kurį jie pervėrė.**” — Jono 19:37.

Apie Izraėlio tautos išgelbėjimą ir palaiminimą kalba dar kitas pranašas, Jeremijas (30-me skyriuje, 10-je eilutėje). Štai jo žodžiai: “Taigi tu, mano tarne, Jokūbe, nebijok ir nenusigąsk, Izraėli, nes štai aš tave išgelbėsiu iš tolimos šalies. Jokūbas sugrįš, turės ramybės, bus pertekęs visokių gėrybių ir jam nebus ko bijoti, nes aš esu su tavim, kad gelbėčiau tave.”

Žydai Pirmi — Po To Pagonys Bus Palaiminti

Daugelios Šventojo Rašto vietos parodo, kad atsteigimo palaiminimus pirmiausiai gaus žydai — po to kai Dievas bus padaręs su jais naują sandorą ir išliejęs ant jų “**malonės ir maldų dvasią.**” Taip suprato ir aiš-

kino šį dalyką Apaštalas Petras (Simonas). Štai jo žodžiai: "Su tuo sutinka pranašų žodžiai, kaip parašyta: Po to aš sugrįšiu ir vėl pastatysiu sugriuvusią Dovydo padangtę; kas joje sugriauta, aš atstatysiu ir atitiesiu ją, **kad jieškotų Viešpaties kiti žmonės ir visos tautos**, ant kurių šaukiamas mano vardas, sako Viešpats kurs tai daro." — Ap. Darbai 15:14–17.

Apaštalas Povilas, 11-me skyriuje Romiečiams, aiškina kad žydų nusikaltimu ir laikinuoju atmetimu suteikta išganymas pagonims. Penkioliktoje eilutėje jis sako: "Nes jei jų atstūmimas yra pasaulio suderinimas, kas bus jų priėmimas, jei ne atgijimas iš numirusiųjų?" Šitie Apaštalo žodžiai aiškiai parodo, kad Dievo malonė žydams pasidarys taip gausi, kad paskui ji pasieks ir palaimins visas žemės tautas, net ir mirusiųjų, kurie Dievo paskirtu laiku bus prikelti iš kapų.

Panašias mintis paduoda dar du pranašai: Izaijas ir Mikėjas. Abudu jie kalba apie Mesijo karalystės prasidėjimą, jos išigalėjimą ir įvykius Ramybės Kunigaikščiui karaliaujant. Žemiau paduodame ištraukų iš Mikėjo pranašystės: "Bet štai paskutinėse dienose Viešpaties namų kalnas stipriai stovės kalnų viršūnėje ir bus iškilęs aukščiau kauburių, ir

ī jī plauks tautos. Daug tautų skubinsis ir sakys: Ateikite ir žengkime į Viešpaties kalną ir į Jokūbo Dievo namus; jis mokins mus savo kelių ir mes eisime jo takais; nes iš Ziono išeis įstatymas ir Viešpaties žodis iš Jeruzalės. Jis darys teismą tarp daugelio tautų ir nubaus galingas tautas, net ir tolimiausias; jie pavers savo kalavijus į nuoragus ir savo įietis į pjautuvus; viena tauta nekels prieš kitą kalavijo ir nebesimokins daugiau kariauti. Tuomet kiekvienas sėdės po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu ir nebus kas gąsdintu, nes Kareivijų Viešpaties burna yra tai kalbėjusi.“ — Mikėjo 4:1-4.

Aukščiau pristoję Mikėjo pranašystėje Dievo pranašas, pasinaudodamas simboline arba prilyginimo prasmės kalba, rašė apie tą pačią Mesijinę Karalystę, kurią regėjime matė pranašas Daniėlis, kurs, kalbėdamas apie ją, pasakė: “Anų gi karalysčių dienose Dievas pažadins Karalystę, kuri neiširs per amžius, ir jos viešpatavimas nebus atiduotas kitai tautai. Ji sutrupins ir sunaikins visas šitas karalystes, pati gi stovės per amžius.” — Dan. 2:44.

Apie šitą palaimintą ir per amžius pasiliekančią Karalystę dar rašoma Psalmėje, šitokia kalba: “Jis [Kristus] pasiliks, kolei bus saulė ir mėnulis, iš kartos į kartą. Jo dienose

užtekēs teisybē ir ramybēs apstumas
Jis viešpataus nuo jūros iki jūrai, nuo upės
iki žemės skritulio pakraščių Visi žemės
karaliai [Jo pavaldiniai] garbins jį, visos tau-
tos jam tarnaus, . . . ir visos žemės giminės
bus palaimintos jame." Psalmė 72.

